

Kladno 5. 5. 2019

Introit: Kdyby mi Hospodin nepomáhal, zakrátko bych bydlel v říši ticha. Řeknu-li: „Už ujíždí mi noha,“ podepře mě tvé milosrdenství, Hospodine. (Ž 94, 17 - 18)

Čtení: Ž 24

Zamyšlení (na text J 10, 11 – 16)

Milí přátelé v Kristu, zas jsme se tady sešli, protože je neděle. Den Páně, den odpočinku, den, který věnujeme Bohu a ten se věnuje nám. Přicházíme se vším, co k nám patří. Přinášíme se sebou své úspěchy, radosti, ale také obavy, životní prohry, zklamání. A jsme plní informací o všem, co se děje kolem nás a ve světě. Spíš jsme nepřímými, ale také bezmocnými svědky všelijakých událostí.

A tady možná chceme zapomenout na různé starosti. Když čteme Bibli, je nám dobře, slyšíme slova, která potěšují naše duše. *“Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.”* Nebo: *“Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.”* Jsou to příjemná slova. Hladí duše, hřejí u srdce. Ukazují nám jiný svět než ten plný násilí a nesnášenlivosti. Zní sladce oproti různým zprávám, které sledujeme v médiích. Biblická slova z obou našich textů mluví sama za sebe a nepotřebují tolik komentářů. Doporučuji taková slova citovat často v modlitbách, při meditaci. Mohou nás povzbuzovat, když budeme naříkat z nemoci, ze smutku a z jakékoliv nesnáze. Vyvolávají důvěru.

Jsou to pravá slova života, ze kterých můžeme čerpat sílu a odvahu. Každý chápe z těchto slov, kdo je pro něho Bůh. A není třeba k nim něco přidávat. Poznáváme z nich Boha, jako Pána, který chrání, podepírá, zná své děti a zve je k důvěře. Když takhle slyšíme Boha, neodpovídá nám vlastně na naše volání o pomoc? Hospodin je můj pastýř, jedině on, nikdo jiný. Bůh je blízko svému lidu. Doprovází a chrání nás.

Je pravda, že žijeme v iluzi, že jsme tvůrci vlastního osudu a dobra, a že záleží jen na nás, zda budeme šťastni nebo ne. Ale život nám často připomíná, jak dokážeme být bezmocní, jak nedokážeme vždy adekvátně jednat a čelit různým úskalím života. Pak je třeba doufat v Hospodina, svěřit se mu. On je dobrý pastýř, který dobře zná své ovce.

Ovšem chápeme-li Ježíše jako dobrého pastýře, je třeba se na to dívat realisticky a nepěstovat idylickou představu ovcí, které se bezstarostně pasou na louce a Ježíš, jako pastýř, je obskakuje a živí je donekonečna. Je třeba se dívat jinak na idylický obraz z nedělního dětem znázorňujeme Ježíše jako pastýře tak, že nese ovce na louku, k vodě, do kopce, a ovce si to jen užívá. Je to krásná metafora, kterou musíme doplnit slovy žalmisty: *“I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.”*

Tento dobrý pastýř nám připomíná nevyhnutelnou skutečnost smrti a její moc, která činí všechny lidi rovnými. Rokle šeré smrti je nedílnou součástí našich životů. A dobrý pastýř je přítomen i u této temné závěrečné kapitoly našich životopisů. I v ní se setkáváme se svým Pánem. Jinak řečeno, Boží láska překračuje s námi hranice našeho žití. Nikdy nejsme opuštěni, jak říká Pavel: *“ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.”* (Ř 8, 39)

Jestli Ježíš je dobrý pastýř, zaslouží si naši důvěru. On je ten, skrze kterého nám Bůh ukazuje, nakolik je nám lidem blízko, v našich slabostech a v naší zranitelnosti. Z Ježíše dělá dobrého pastýře to, že vydal svůj život za své ovce. Dotáhl to až do konce, až do smrti za ty, kdo jsou mu svěřeni. To je úplně jiný, než poklidný obrázek pastýře, jaký bychom chtěli mít. Dobrý obraz dobrého pastýře máme především z velikonočního poselství. Z těžké křížové cesty. Dobrý pastýř poznal realitu lidského života, poznal, jaký je život v jeho nejkřutějších okamžicích, zlomený, roztráštěný, zmařený. Ježíš přenesl své ovce do nového života přes údolí smrti.

V této metafoře pastýře a ovce poznáváme vazbu, která spojuje každého z nás s naším Pánem Ježíšem. Kým jiným chceme být vedeni a zachráněni? O kom jiném můžeme tvrdit, že nás skutečně zná a my ho poznáváme? Zde se mi vrací obraz z velikonočního příběhu, kdy Marie poznala svého Pána ne podle vzhledu, ale podle hlasu. Marie jako kdyby byla v temnotě, nevidí, kdo před ní stojí, ale poznává jeho hlas. Poznává hlas, který ji přichází vyvést z temnoty do světla.

Jen ten, kdo druhé skutečně miluje, může druhé ujistit o svoji ochotě za ně umřít. V Ježíši Kristu se naplňuje Boží velká láska k člověku. S Ježíšem nás spojují jeho život, smrt a vzkříšení. Je to dynamické pouto. Kristus nás vede od života k vítězství nad nepřítelem života. Je to pouto důvěry, od někoho, kdo nás zná a nabízí nám společnost.

Když víme, jak důležití jsme pro svého Pána, a víme, že on je důvěryhodný, můžeme s radostí přijmout to pouto, a přidat se k němu a být součástí jeho velkého stáda. Právě k tomu nás Pán zve, k následování a k prožívání křesťanské radosti. Pán bdí nad námi, je s námi stále i v těžkých chvílích života. Ať Ježíš je naším jediným pastýřem, vůdcem v našich životních zápasech, světlem pro naše cesty a nadějí pro naši budoucnost. Amen

Přímluvy

Bože, prosíme, pečuj o nás jako pastýř o své ovce. Řiď naše kroky, zůstávej s námi v temných hodinách i v čase radosti. Prosíme za smutné a osamělé, za ty, kdo utíkají ze svých domů kvůli sporům a násilí. Prosíme za ty, kdo jsou ukřivdění a mučení. Dej, abychom nebyli k nim lhostejní, k jejich bolestem a neotáčeli se k nim zády.

Prosíme za ty, kdo nemají z čeho žít i za ty, kdo nemají kde žít a končí na ulicích. Prosíme za zanedbávané a opuštěné. Dej, abychom na ně nezapomínali. Prosíme za ty, kdo jsou ve stínu smrti, i za ty, kdo procházejí těžkými životními zkouškami, za těžce a nevléčitelně nemocné. Dej, abychom je neopouštěli.

Prosíme, Bože, dej nám otevřené náruče, abychom uměli přijímat druhé, abychom se uměli dělit o svůj chléb, a abychom uměli hladit bližní na duši.

S mnohými jinými prosbami přicházíme v tichých modlitbách. Přijmi, Bože, naše prosby shrnuté v modlitbě tvého Syna Ježíše Krista: Otče náš... Amen